

Blížily se Vánoce. Sofie i Matěj sháněli poslední dárky pro děti i přátele. Děti za nimi postupně všechny přijdou, s přáteli se sejdou po Štědrém dnu, s některými až kolem Silvestra. Matěj prohlížel knihy v Luxoru, skoro každému k dárkům koupil ještě knihu. Do oka mu padla *Iluze* Richarda Bacha. Miloval jeho *Jonathana Livingstona Racka*, nejen jako knihu, ale i nádherný film s hudbou Neila Diamonda. *Iluzi* koupil a vepsal věnování: „Sofie, Ježíšek Ti určitě tu knížku přečte! Krásné Vánoce!“ Od té doby četl Sofii často před usnutím patnáct, dvacet stránek, z nichž poslední dvě až tři musel číst příští večer znovu, protože Sofie se při předčítání propadala do spánku.

V následujících týdnech nového roku se soustředili na přípravu rekonstrukce budoucího domova. Bylo třeba dát Honzovi čas, aby našel nové prostory. Brzy našel nový sklad v areálu na Petřinách, prostornější než v Římské, s výtahem, s pohodlným parkováním bez nutnosti často marně objíždět blok. Každou volnou chvíli věnovali plánování připravované přestavby. Víkendy trávili výběrem dlažby, obkladů, kuchyně, svítidel a dalšího zařízení, zatímco se v bytě začali pod Matějovým dohledem střídat řemeslníci. Po dvou měsících se mohli konečně nastěhovat do svého bytu.

„Miláčku, považuj tenhle byt za svůj domov a buď tu se mnou šťastná.“ Odemkl a otevřel velké křídlo dvoukřídých kazetových dveří, čerstvě natřených bílým emailem, byly v nich vložené skleněné vitráže od uměleckého skláře, který měl ateliér proti jejich domu, a tak jim dal přátelskou cenu.

Přenesl ji přes práh, vzal za ruku a vedl dál. Do nosu jim zavanula vlhkost čerstvě omítnutých a vymalovaných stěn, mísící se s příjemnou vůní voskem napuštěných renovovaných parket. Prostorná předsíň působila čistě. V propojených pokojích zatím nebyl žádný nábytek. Sofii se zdálo, že by se jimi dalo protančit. Něžně ji vzal do náruče a vášnivě políbil. „Nejradši bych se s tebou miloval tady a teď,“ zašeptal jí do ucha. „Ale budeme si muset počkat. Pojď, projdeme spolu celý byt a řekneš mi, kde co chceš mít. Zítřa přivezou nábytek, ať to tedy máme jasně promyšlené.“

Procházeli se postupně všemi místnostmi třípokojového bytu se samostatnou kuchyní. Bez nábytku se jim zdál ohromný. Celkový dojem umocňovaly i jednoduše bíle natřené, skoro čtyři metry vysoké stěny. Jen velký pokoj uprostřed, který vybrali jako obývací, měl stěny s lehce meruňkovým nádechem, v barvě županu, který jí Matěj daroval, když u něj poprvé bydlela po výronu kotníku. Shodli se na tom, že si pro ložnici vezmou místnost s okny do ulice, a klukům vybrali větší místnost obrácenou do vnitrobloku. Vysoké stropy dávaly možnost vytvořit patro pro spaní, pokud to tak Petr s Jonášem budou chtít.

„Už si mě vezmeš, koblížku?“ škádlivě ji provokoval.

„Ty s tím nedáš pokoj? A kde jsi proboha přišel k takovému oslovení?“

„Nedám. A koblížky mám rád. Jsou sladké. Jako ty. Nelíbí se ti?“ odpověděl Matěj škádlivě na Sofiiny otázky.

„Ani ne, a snad nejsem tlustá, přece nemám břicho jako koblíhu?! A pak, koblížek v té pohádce utíkal a utíkal, poskakoval po ulici a do všeho narážel. To snad nedělám, nebo jo?“ dodala už se smíchem.

„No, někdy se mi zdá, že mi utíkáš, když jezdíš za dětmi do toho domu. A nenarážíš ty, ale já. Na tvůj neustálý odpor.